

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Honor Sanctis debitus & habitus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Rex eam reddi iussit: cumq; alter non statim paruisset, supplicium propria manu de eo sumpsit. Tantus honos habetur pietati, apud barbaros: ut proinde ipsos barbarie barbaros vincant, qui Dei seruos nesciunt honorare; immò audent digitis, & velut Apula canis, linguis quoque, ciconijsque ridendos propinare.

VIII.

12. Honor, veneratio & cultus debetur etiam Sanctis vitæ seu fruuentibus, seu functis. Si viuunt adhuc, multa, immò ferè pleraque illis conueniunt, cum hominibus Deo sacratis. Quo pacto Melitenses magnis obseruantia signis titulisque Paulum cum socijs profecuti sunt, quin & muneribus eum, & propter eum, comites quoque eius honorauerunt. *Qui multis honoribus nos honorauerunt, & nauigantibus imposuerunt, qua necessaria erant, ait. Vbi honorum, & honorandi verbum, pro diuitijs ac ditando, phrasi Scripturæ, accipitur, sicut cum dicitur, Ne des alienis honorem tuum,* hoc est, facultates tuas. Mirum est autem, Paulum eum honorem, hoc est, comeatum admisisse. Sed non admisit mercedis loco, qui adeò abhorrebat à necessario quoque victu, quem alij deferrent, malens manibus ipse suis, quin & labore ac sudore compere rare. Cur igitur admisit? Vincto & in itinere maritimo non licuit laborare. Cur admisit? Melitensium liberalitas & gratitudo adeò erat vehemens, importuna, & quodammodo violenta, vt non posset eum honorem repudiare. Cur admisit? itineris comites, quibus in eius gratiam benignè fiebat à Melitensibus, noluit fraudare hoc emolumento. Cur admisit? quia, sicut alias, vidit in se Christum honorari, & Euangelium, vt quando *super languidos deferebantur à corpore eius sudaria, vel semicinctia, & recedebant ab eis languores, & spiritus nequam egrediebantur.* Vsq; adeò reliquæ etiam tum magni fiebant, vt vel sudariola, quibus sudorem abstergebat, vel semicinctia, seu perizomata, quibus se medium cingebat, ad cauendas & arcendas è vestibus sordes, cum in officio versaretur scenofactoriam exercens. Ad quem modum caligula Honorati cadaveri admota, illud ad vitæ excitauit, teste S. Gregorio, eam enim Libertinus, qui admouit, ob tantæ Abbatis reuerentiam gestabat semper in sinu. Quia igitur Deus in sanctorum suorum honoribus honoratur, promisit Christus, discipulos suos operibus suis maiora facturos. Itaque prodicit

Act. 18. 10.

Prou. 5. 9.

Act. 19. 12.

S. Greg. lib. 1.
Dial. c. 2.

Ioan. 14. 12.

S. Augu-

S. Augustinus ipsorum languentium atq; mortuorum relata post sanctarum contactum reliquiarum vestimenta, sanitatem vtramque attulisse; immò & flores. De puluere, ac situ sepulchrorum, de oleo lampadarum, & lychnorum ad illa suspensorum, de manuali aqua, pedumque ablatorum, & similibus, tam multa sunt in historijs & Patrum scriptis testimonia, vt qui dubitet, meritò nihil omnino credere videatur, & pertinacior sit spiritibus nequam, qui Apostoli semicinctia & sudaria ferre non valentes, eorum potentiam experti, ab obsessis vel inuiti egressi sunt. Rectè igitur hinc cultus Sanctorum, & sanctarum reliquiarum deducitur. Quòd si enim Deus ipse Sanctos suos, eorumque Reliquias miraculis honorat, quis tam superbus erit, vt non & ipse eos velit honorare?

Et quidem in viujs adhuc degentes fuisse æstimatos atque honoribus ornatos etiam nomina ostendunt, quæ eis, ob pietatem, homines imposuerunt. Mirum est, quod de Iacobo minore Christi discipulo proditur memoriæ, quia puer adhuc incredibili, ac supra ætatem magna sanctitatis opinione imbuit omnium mentes, vnde *Sanctus* vulgò appellatus est. Auxit opinionem hanc de eo receptam summa vitæ austeritas. Enimuerò neque vinum bibit vquam, neque vllum carnis nouit vsum; inonsus vixit, vnguenti & balnei expertus: adeò precando Numini deditus, vt eius genua in camelorum speciem occalluerint. Sic Gallus adhuc viuus *Sancti* cognomen meruit, ob pietatem. Et Bonfinius est auctor, D. Germano à Gallis nõ solum in morte, verum etiam in vita velut sancto magnos honores exhibitos: quòd sanctissimam vitam duxisset, hæreses extirpasset, & miserrimis Hunnorum temporibus consilio & precibus Gallis & Britannis mirabili adiumento fuisset. Sic prisca Patres, vt videre est in epistolis S. Augustini, cum ad se se mutuò epistolas missitarent, non solum, ob officium, verum etiam, ob mores se se mutuò *Sanctos* appellauerunt. Quod & tempore Apostoli factum est, ita enim scribit: *Salutate Philologum, & Iuliam, Nereum & sororem eius, & Olympiadem, & omnes, qui cum eis sunt Sanctos.* Christianos enim quasi sanctos & recipi, & saluari oportere iudicabat. Ita salutabat, recipiebat, consulebat *Sanctos* prisca ætas, in exemplum sæculi deterioris; ab ijs, qui

R r verita-

S. Augustin.
lib. 22. de ci-
uit. c. 8.

Vide Bellar-
min. lib. 2. de
adoraz. Gabr.
Vasques lib.
3. de adoraz;
Baron. in
Notis Marty-
rol. 15. Iunij.

IX.
Sabellicus
lib. 6. c. 3.

Bonfinius
lib. 4. dec. 1.

Rom. 16. 15.